

انواع مفعول مطلق (۲ از ۴)

در این قسمت به تعریف قاعده ای از «مفعول مطلق تأکیدی و نوعی» می‌پردازیم.

۱) «مفعول مطلق تأکیدی»: مصدری ست (جامد)، نکره ، منصوب؛ (با ظاهر؛ أَلَا ، هَلْ) از جنس خود فعلِ مورد نظر، که برای «تأکید بر انجام و وقوع فعل» به کار می‌رود

- نَجَاهِدْ فِي سَبِيلِ الدِّفَاعِ عَنْ وَطَنِنَا مُجَاهِدَةً! / - يُحْسِنُ الْمُؤْمِنُ إِلَى أَصْدِقَائِهِ إِحْسَانًا!

- نَزَّلَ اللَّهُ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا لِهَدَايَةِ الْبَشَرِ!

«ترجمه مفعول مطلق تأکیدی»: در ترجمه «مفعول مطلق تأکیدی» هرگز مصدر مورد نظر ترجمه نمی‌شود و به جای ترجمه «مصدر» از «قیودی» مانند؛ «حتماً» - بی‌گمان - قطعاً - مسلماً - یقیناً - بدون شک» قبل از «ترجمه‌ی فعل» استفاده می‌کنیم.

۱) اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا! : خداوند را قطعاً یاد کنید.

۲) نَزَّلَ اللَّهُ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا! : خداوند قرآن را یقیناً نازل کرد.

۳) الطُّلَابُ الْمُؤَدَّبُونَ يَحْتَرِمُونَ وَالِدِيهِمْ إِحْتِرَامًا! : دانش‌آموزان مؤدب به پدر و مادرشان قطعاً احترام می‌گذارند.

(۲) «مفعول مطلق نوعی (بیانی)»: مصدری ست (جامد)، منصوب (َ ، اَ ، اَ ، هَ ، هَ ، هَ) از جنس خودِ فعلِ موردِ نظر،

که برای «بیانِ نوع یا کیفیتِ وقوعِ فعل» به کار می‌رود، و همواره بعد از آن؛ «مضافٌ الیه یا صفت (مفرد - جمله وصفیه)» دیده می‌شود.

- یَعِيشُ الْبَخِيلُ فِي الدُّنْيَا عَيْشَ الْفُقَرَاءِ! / - يُحَاسِبُ الْبَخِيلُ

فِي الْآخِرَةِ مُحَاسِبَةَ الْأَغْنِيَاءِ! /

- (إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا) / - قَرَأْتُ آيَاتٍ مِنَ الْقُرْآنِ

قِرَاءَةً تُؤَثِّرُ فِي الْقَلْبِ!

مدرسه مجازی اینو